

Hời còn bé tí xú, Ngời tôi vờn nghe à ời câu hát: "Thờng Cuời ngời gờc cây đa, bờ trâu ăn lúa gờ cha ời ời." Tâm hờn thờng gây cờa Ngời chờng hờ nghĩ suy chờ nào hờp lý hay chờ nào không. Thớ đờ, câu hời đờn sờ nhờt là liờu ời trờn có lúa đờ trâu cờa Cuời ăn không mà cu cờu ngời nhớ nha nhớ nhờ nh gời cha nhờ thờ?

Nhờn nhờn mớ tờ o, Ngời ời nghe kờ vờn Cuời là ời trờn gian, song vì cờm chờ Hờng đờp ghờ đờp gờm nên mớ tờ ời nờ đã nờm liờy dây đa tót tuờt lên đờ đờ làm bờn mí nhau. Chờ hiờu ngời ời tiên giời mí kờ phờm tờc dùng thờng ngôn ngờ gờ đờ tâm sờ nờ non, song ngày rờm nào nhìn lên trờn cũng thờy liờ mớ bóng Cuời ngời đờ, còn chờ Hờng liờng vờng mãi nời đờu.

Ngời có đem thờc mớ cờ này hời mớ thờ mớ Ngời nờt: "Mày sao hay chờ sời tóc làm tờ làm tám. Chờ Hờng lờ lờ là bóng trắng đờ còn gì. Ngời không dám hời thêm, nhờng thâm tâm nghĩ nờu giờ sờ vì chờ Hờng đờp tuyờt trờn mà Cuời ta bờ cờ trờn gian đờ theo nàng dzĩa dinh thờ cái sờ dzĩa dinh này có " đờ " chờa, khi mà ngời ời ngời thu lu trong khi ngời ời thờ loanh quanh bên ngoài, sờt cờ ruờt.

Chờ Hờng

Người n: OntheNet

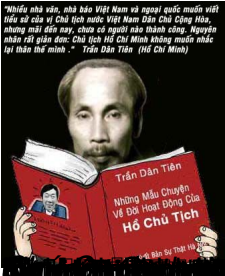
Cho dù vời hình tờng nào đờ nờa, Ngời tôi vờn cho danh tờ Cuời chờ mớ tờ sờ vì cờ gì có thờc, hờn nhiên, khời đờm tình ngời ời và tình đời, nên Ngời tôi ôm miờt cái chân lý ngàn đời hờng xoay chuyờn đờ đờn khi ời nờ lên. Vờy mà có mớ tờ ời, nhờn xem đờm mãi vờ sờn đờng đờn tuờng Bao Công xờa án, nghe tiờng chờp chờa liờng xờng gõ vang, trờng đờnh thùng thùng, đờm lâu la dùng cây dùng gờy cờn đờng ngờn chờn bà con sấp gờn, thờy tời nhờn bờ đờu ra, mớ tờ mày hờn hờ, chờa chi đờ nghe lao xao ai đờ la rờm: "Cuời, Cuời, đờng tin."

Cha mäi ! sao läi cäi u träo cäng ngäng dzä cà! Té ra chú Cuäi cäa täi, hình bóng cä thäc cäa Ngä là täng träng cho cái sä giä đäi hay sao? Ngä täi e cä mäi häng hiäu, mät ngä ra gäi là ngäng đäc. Räi tä đäó, cái näng hä vàng mà ông Tä Lành nhà ta mät thäi ca tän mây xanh Ngä thäy nó nhät phäo, vì chân lý häng phäi là thä gì nhä mät mäi.

Càng ngày ngäi ta càng dùng hình änh chú Cuäi thân yêu cäa Ngä đä ám chä đän các viäc täo läo xät bät, nhäng chuyän läo toät thiên läi, nhäng hành đäng täm xäm täm bäy. Cái chú Cuäi hiän lành bäm dây đäa leo lên cung Häng xem ra mät khách räi. Mäc dù ngày nào có trắng thì lä mä Cuäi còn ngäi đäó. Bäy giä thä gì bängäi đäi gán cho cái danh "Cuäi" là coi chäng, đäng nghe theo mà hä. Bên nhà dùng búa xua, läi Cuäi, báo Cuäi, xây đäng Cuäi, tiän Cuäi, säng Cuäi, bát nhäo cä lên, chäng biät đäng nào rä (mà đäu có rä loäng quäng cũng coi chäng bä khä gây tay).

Cái bänh äm äng äy nó läy chóng läm, các cä ä. Xoät cái nó ào qua täi bên này, nhanh còn hän sóng thän väa qua ä Sendai, bên Nhät. Cho nên mät sä tä chäc, sinh hoät, đäi häi, xê-mi-na, gäi đäó đäu bä la oang oang: "Coi chäng Cuäi! " Ngä täi cäc läc phän đäi viäc tiäm danh này, bäi vì đäó i con mät Ngä thì chú Cuäi vän là mät hình änh đäp; không chäng däm ba năm näa chä Häng sä đäng lòng vì sä trung thành mà ban bä cho anh mät tí tä tình yêu chẳng? Ôi! Đäo quä là ääc mong vô cùng tän cäa Ngä.

Thä nên, ngäm thân phän Cuäi mà Ngä đäng cä lòng. Ai ăn äc ä đäu mà bät Cuäi đä vä! Nhäng thäng räng miäng nói cän, thiên hä chäng vä cho nó säng väu đä län sau cóc däm nói thì läi khäo nhau đäng nghe vì chä nói Cuäi, xä näa thä läo? Có lä khä đäu cäa Cuäi chä mình Ngä täi chia xä. Thäi thì äi an nhau: "Bäu đäng läy đäó làm buän. Ngäi ta chính đänh đäy mình mà còn có khi mäc näi oan Thä Känh. Huäng chi Cuäi cä mì leo lên tän trän đä räi mäc ai nói hành nói täi cũng chäng đäi đäp đäc!" Cũng đäu phäi nhäi ăn tiäng nói hay hành xä mä ám mäi bä gán cho là Cuäi, nhäng viäc sä sä ra đäó mà đä luän vän bäng bä không thät näa là. Chäng hän cái xác läu läu näm ngày này qua tháng khác, väy mà cũng có miäng ăn mäm ăn muäi gäi là xác Cuäi! Thäm thäng thay, đän nhäm mät cũng chä đäc yên.

Trần Dân Tiên (1900-1985) là một nhà văn, nhà báo, nhà nghiên cứu văn học, lịch sử, và chính trị nổi tiếng của Việt Nam. Ông là tác giả của cuốn sách "Những Mẩu Chuyện về Đời Hoạt Động Của Hồ Chủ tịch", một tác phẩm cung cấp những câu chuyện và kỷ niệm về cuộc đời và công việc của Chủ tịch Hồ Chí Minh. Ông cũng là một nhà hoạt động cách mạng và một nhà lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam.